

Heti üzenet 2019 október 21

PLATFORMCSERE

A szívünk mélyén rengeteg mindenhez ragaszkodunk, többek között ahhoz is, hogy ehhez a ragaszkodáshoz jogunk, szabadságunk van. Szeretjük jogainkat, szeretjük privilégiumainkat, miközben Istentől egyre távolabb vetődünk, mert imádatunk tárgyai uralnak minket. Vajon fog jönni szózat a mennyből, hogy megálljt parancsoljon nekünk? Természetesen nem. Mi az egészből csak azt fogjuk érzékelni, (ha érzékeljük) hogy Isten Szelleme intelligensen tovább áll, mert azzal a bálvánnyal, vargabetűvel nincs „gyomra” közösséget vállalni. Ugyanakkor mindaz a fájdalom, kín és ürességérzet ott marad, minden, ami miatt az emberi szív meghozta döntését. Ezért mondja az írás:

Megsokasodnak fájdalmaik, akik más isten után sietnek (Zsolt 16:4 Károli ford.)

Sokasodnak azoknak fájdalmai, kik más isteneket cserélnék. (Zsolt 16:4 IMIT ford.)

Világunk szó szerint számtalan pótszert kínál, hogy enyhülést kínálva betöltsön minket. Ezek csaló és hazug bálványokká válhatnak az életünkben. Amikor az emberi szívben más kerül a féltékenyen szerető Isten helyére, platform csere történik. Egész egyszerűen más alapokra helyezzük az életünket, mástól várjuk a boldogulásunkat, problémáink megoldását, más lesz életünk, reményünk forrása. Ez bár éles váltás, mégis mondhatni észrevétlenül történik, ezért sokszor arra se méltatjuk, hogy szembe nézzünk vele, és a nevére nevezzük, csak mikor már gyümölcsét termi a folyamat. Azok pedig nem éppen a Szent Szellem gyümölcsei, hanem negatív következmények, és olyan nem várt események, melyek formájában Isten fejezi ki nem tetszését. Mert Isten Bíró is, akár tetszik ez a tulajdonsága, akár nem. Isten igaz Bíró, aki egy idő után közbe szokott szólni.

Vajon beszélhetünk e jogtisztaságról, egyáltalán tisztaságról, ha idegen a fundamentum? Ki után, mi után futunk? Van-e bennünk istenfélelem, hogy a leghúzóssabb időkben is Istent válasszuk, hogy Őt kövessük, és imádjuk? Az istenfélő szív egyenesen retteg, hogy más idol után fusson, egyenesen iszonyodik mindentől ami, és aki nem Krisztus! Nem elég „csak” szeretnünk Őt, tudnunk kell félni is az Istent.

Hódoljatok a Fiúnak, nehogy haragudjék s elvesznétek az úton; mert kevés híján felgyúl a haragja. Boldogok mind, kik benne keresnek menedéket! (Zsolt 2:12 IMIT ford.)

Az, hogy más istenre cseréjük az Urat a gondolkodás degenerálódása miatt történik. Mivel, az elme nem újult meg, olyan gondolkodási panelek, sémák vannak benne, melyek alapján az egyén úgy gondolja, változtathat itt-ott az istenkeresésén, és azon hogyan tiszteli Őt. Ezek a megengedő sémák kitolják a határokat, végül pedig egyenesen felszámolják azokat. Az ember így cseréli le Istent, egy „szerinte” ígéretesebb, és jövedelmezőbb dologra. Ennek folyamatát kísérhetjük végig az ószövetségben, amikor Izrael más isteneknek áldozott. Ezek a kultuszok berkekben, halmokon, és magaslatokon történtek. Számomra ez egy átmenetet mutat, melynek csúcspontja a nyilvános, mindenki által elfogadott kultusz, ami már a magaslaton zajlik. Itt már semmi titkolni való nincs, minden szégyenérzet nélkül áldoznak, és imádnak más isteneket. Ez a berkekben még látens zajlik, a magaslatokon már leplezetlenül!

Úgy gondolom, a mostani világban minden a magaslaton történik. Vagyis, semmi probléma az istentelenséggel, a paráznasággal, a devianciával. Számos karizmatikus közösség ugyancsak

kompromisszumot kötött, egyszer s mind kiteszította, megkövezte azokat, akik a szentség útját választották. Azokat, akik szilárdan megmaradtak az istenfélelem platformján, tudván jól; a Krisztus követése, a keresztény élet nem játszótér. Ezek az emberek, mint Asa, mint Joás, és Jósafát nekimennek berkeknek, és magaslatoznak. Kíméletlenül nevének nevezik, és kivágják a faragott oszlopokat, és lerontják, az idegen oltárokat Egyszerűen szeretik a fejszét, és ez nem mindenkinek szimpatikus. Ma az egyénileg teremtett játékszereinkkel rokonszenvezünk, és azok a barátaink, akik jóváhagyják azokat, mondván; „ez még belefér”.

Mert mi faragjuk a bálványainkat, mi építjük azok oltárait. A döntés a miénk, de a következmények is. Életbevágó tehát, hogy új platform csere történjen mielőtt még nem késő. Ki kell cserélnünk gondolatainkat Istennel, és természetesen önmagunkkal kapcsolatosan. Ezt hívjuk megtérésnek. Ugyanakkor bármilyen fájdalmas, foglalkoznunk kell azzal a problémával is, vagy ha úgy tetszik gyökérrel, ami arra vitt minket, hogy faképnél hagyjuk Istent.

Teremjétek hát a gondolkozás (mód) megváltoztatás (az észre térés) méltó gyümölcsét! és ne véljétek azt, hogy mondhatjátok magatokban: atyánk nekünk Ábrahám! - (mert) mondom nektek: van ereje (hatalma, képessége) az Istennek, hogy ezekből a kövekből gyermekeket keltsen életre Ábrahámnak. Már pedig a fejsze a fák gyökerén van, minden (élő) fát tehát, amely nem terem jó (szép, kitűnő) gyümölcsöt, kivágnak és tűzbe dobnak (hajítanak). (Mt 2:8-10 Vida ford.)

Nem hivatkozhatunk a neveltetésünkre, a háttérünkre, még csak azokra a tanításokra se melyek megengedtek bizonyos dolgokat. Könyörtelenül kell bánnunk faragott oszlopainkkal. Ahol az Ige fejszét említi, ott konkrétan fejszét is kell érteni, és pontosan a gyökérzetre kell helyezni. Csak így beszélhetünk a továbbiakban megtéréshez méltó gyümölcsökről. Ahol nincs fejsze, ott megtérés, és gyümölcs sincs. Ha ezt nem értjük meg, s nem alkalmazzuk, Isten fog egy olyan generációt támasztani, mely nem akar más istenek után futkározni.

Ez a korszak arról a döntésről szól: kit imádunk. Ma, akárcsak korábban is, az Atya imádókat keres, akik szellemben és igazságban imádják Őt. Lesz egy korszak, amikor szó szerint minden az Úrnak lesz szentelve, még a lovak csengettyűin is az fog állni, hogy az Úr tulajdona. Hogy ez mikor, és hogy fog megvalósulni nem tudom, ám azt igen, hogy a szentségbe, a megszentelődés folyamatába az Úr imádása visz be. Akinek a tulajdona vagyunk, azt imádjuk, azt szolgáljuk.

Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki szereti a világot, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése, nem az Atyától van, hanem a világból. A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, az megmarad örökké. (1Jn 2:15-17 Károli ford.)

Ez a világ minden trendi vívmányával, csábító ajánlatával, pótszerével el fog tűnni a süllyesztőben. Ezt tudomásul kell vennünk, hogy sem a világ sem pedig kínálata nem maradandó.

A mi döntésünk tehát, hogy a süllyedő hajót választjuk annak istentelenségével, képmutatásával, vagy az Atyát, aki élő vizek forrása kíván lenni ennek a generációnak továbbra is. Úgy vélem, még nem késő dönteni, és imádó emberekké válnunk.

Tergulicza Eszter